

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **J. Š.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Praha 98, Mansfeldova 792/3, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 21 Cad 95/2006 – 26, ze dne 11. 1. 2007,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byla jako opožděná odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované č.j. X, ze dne 27. 7. 2005. Česká správa sociálního zabezpečení jím zamítla žádost žalobce o příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální (dále jen „nařízení vlády“).

Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu: Dne 29. 12. 2004 byla žalované doručena žádost žalobce o příplatek ke starobnímu důchodu podle nařízení vlády. Žalovaná žádost zamítla rozhodnutím ze dne 27. 7. 2005. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8. 8. 2005. Dne 10. 4. 2006 podal zástupce žalobce na poště k přepravě podání adresované žalované, ve kterém sdělil, že proti zamítavému rozhodnutí podal dne 15. 8. 2005 žalobu, kterou poslal doporučeně poštou dne 15. 8. 2005. K přípisu připojil podací lístek pošty. Krajskému soudu byla žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2005 doručena dne 7. 8. 2006.

Podáním ze dne 23. 6. 2006 vzal žalobce žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2005 zpět s tím, že žalovaná vydala dne 12. 6. 2006 rozhodnutí, kterým žalobci zcela vyhověla. Podání bylo zástupcem žalobce doručeno žalované s žádostí, aby písemnost předložila příslušnému soudu, protože o žalobě, kterou podal dne 15. 8. 2005, nebylo dosud rozhodnuto.

Žalovaná předložila písemnosti krajskému soudu. V přípisu ze dne 27. 7. 2006 uvedla, že zástupce žalobce jí teprve dne 11. 4. 2006 doručil žalobu ze dne 15. 8. 2005. Podací lístek pak svědčí o tom, že dne 15. 8. 2005 podal žalobce na poště zásilku adresovanou žalované, aniž je však z podacího lístku zjištělné, jaké písemnosti byly uvedeného dne žalované doručovány. Dne 4. 7. 2006 jí bylo doručeno zpětvzetí této žaloby. Žalovaná trvala na tom, že v zásilce podané na poště dne 15. 8. 2005 se žaloba proti rozhodnutí ze dne 27. 7. 2005 nenacházela, a navrhla, aby soud žalobu odmítl jako opožděnou.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 9. 3. 2006 doručil zástupce žalobce žalované dopis, ve kterém si stěžoval na průtahy v řízení. Dne 15. 8. 2005 podal žalobu proti rozhodnutí ze dne 27. 7. 2005 a dosud nedostal žádné vyjádření od žalované ani od soudu. Dále tímto podáním doplnil podanou žalobu o odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2005. Na tento dopis odpověděla žalovaná dopisem ze dne 22. 3. 2006 tak, že v evidenci právního oddělení není žádný záznam o tom, že by žaloba byla žalované doručena. Dopisem ze dne sdělil zástupce žalobce žalované, že žalobu proti rozhodnutí ze dne 27. 7. 2005 zasílal žalované společně s žalobami J. B., V. N., Ing. A. N., Mgr. K. P., A. P. a M. P. Dopisem ze dne 20. 4. 2006 předložil žalobce další písemnosti a navrhl, aby žalovaná přehodnotila svůj přístup k dané problematice a dobrovolně zrušila své rozhodnutí ze dne 27. 7. 2005. Dopisem ze dne 5. 5. 2006 sdělila žalovaná zástupci žalobce, že ve věci žalobce bude postupovat podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Následně vydala žalovaná dne 12. 6. 2006 rozhodnutí, kterým žalobci přiznala od 2. 1. 2005 příplatek ke starobnímu důchodu ve výši 100 Kč měsíčně, od ledna 2006 ve výši 105 Kč měsíčně.

Krajský soud si vyžádal od žalované dávkové spisy osob vyjmenovaných v podání zástupce žalobce ze dne 10. 4. 2006. Byl mu předložen pouze spis J. B., ostatní spisy se podle sdělení žalované nacházejí u různých krajských soudů k projednání podaných žalob.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu krajský soud uzavřel, že pokud by se přiklonil k tvrzení zástupce žalobce, podle kterého byla žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2005 podána na poště k přepravě podle podacího lístku dne 15. 8. 2005 a podáním ze dne 23. 6. 2006 byla žaloba vzata zpět, zastavil by soud řízení podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobci by příslušela náhrada nákladů řízení, konkrétně nákladů právního zastoupení podle § 60 odst. 3 s. ř. s. Soud má však za prokázané pouze tolik, že dne 15. 8. 2005 podal zástupce žalobce na poště zásilku adresovanou žalované. Není zjištělné, které písemnosti zásilka obsahovala. Žaloby v zástupcem žalobce označených věcech Ing. A. N., M. P. a A. P. byly žalovanou řádně postoupeny příslušným krajským soudům, z čehož Krajský soud v Ostravě dovodil, že zásilka podaná v projednávané věci se u žalované neztratila. Krajský soud proto žalobu odmítl jako opožděně podanou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s., neboť skutková podstata, z níž soud vycházel, neměla podle jeho názoru oporu ve spisech, čímž došlo k nezákonnému rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Soud podle názoru stěžovatele pochybil, pokud se spokojil pouze s předložením spisu J. B., a netrval důsledně na tom, aby mu byly předloženy spisy

všech ostatních označených osob. Je totiž podle stěžovatele velmi pravděpodobné, že v některém z těchto spisů je omylem vloženo podání i v jeho věci. Soud tak rozhodoval bez potřebných podkladů a bez náležitého zjištění skutkové podstaty. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení krajského soudu v rozsahu uplatněných stížních bodů, avšak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem* (podle rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). Žádnou takovou vadu v řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud neshledal.

Nejvyšší správní soud se naopak plně ztotožňuje s úvahou krajského soudu, že žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2005 se neztratila u žalované. S výjimkou spisu J. B. (ve kterém se žaloba nenachází) byly všechny ostatní spisy žalovanou rozeslány jednotlivým krajským soudům k projednání podaných žalob. Pokud by zásilka žalobu obsahovala, nepochybně by ji žalovaná zaslala Krajskému soudu v Ostravě, stejně jako to učinila s ostatními žalobami, které zástupce stěžovatele u žalované podal. I kdyby pak došlo k situaci, o níž uvažuje stěžovatel a které kromě jeho tvrzení nic neschází, totiž, že by žalovaná omylem odeslala žalobu spolu s jiným spisem nepřislušnému krajskému soudu, jistě by byla tímto krajským soudem postoupena v souladu s § 7 odst. 7 s. ř. s. Krajskému soudu v Ostravě jako soudu místně příslušnému a to zvláště za situace, kdy tyto soudy samy projednávaly žaloby jiných účastníků a se spisy žalované tedy pracovaly. Nebylo proto povinností Krajského soudu v Ostravě tyto spisy vyžadovat a po jiných krajských soudech dané spisy překontrolovat.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že usnesení Krajského soudu v Ostravě netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

